

A young girl is the central figure, wearing a vibrant red dress with ruffled tiers and floral patterns. She holds a violin and its bow, looking down at the instrument. She stands on a blue-painted ledge of a weathered stone wall. To her right, there are lush green plants with pink flowers. She is wearing red flat shoes with a white skull pattern.

Gea
Veldkamp

Roman

Haar eigen
melodie

Het is tijd, mompelt ze binnensmonds.

Vol aandacht, strakgespannen als een van haar vioolsnaren, kijkt Judith opzij. Haar keel voelt droog als ze met grote passen de dirigent het podium op ziet komen. Alle voorgaande optredens ten spijt, iedere keer opnieuw giert de spanning door haar lijf.

Met bonkend hart komt ze van haar stoel overeind. Een flauwe glimlach verbergt haar onrust als ze de dirigent de hand schudt. Hoe absurd ook, ieder optreden opnieuw is ze bang dat ze een flater slaat. Bang dat ze struikelt over haar lange rok als ze gaat staan, of dat ze haar viool niet in balans heeft als ze de dirigent de hand schudt. In gedachten duren die luttele seconden van zijn handdruk iedere keer weer eindeloos.

Uiterlijk beheerst neemt ze weer plaats, nog steeds bonkt haar hart met opgewonden slagen. Snel schuift ze een pluk haar uit haar gezicht. Ze heeft het voor deze gelegenheid met eindeloze precisie opgestoken. Met op elkaar geklemde lippen duwt ze de irritante gedachten van zich af. Onafgebroken volgen haar groene ogen de verrichtingen van de nog jonge dirigent. Ze voelt zijn stevige handdruk nog natintelen. Nu houdt hij zijn ogen gesloten, zijn hoofd licht voorovergebogen. Judith wacht tot hij zich opricht om het orkest toe te knikken.

Een kievit scheert roepend over de weilanden. Vanuit haar ooghoeken ziet Judith het dier een paar tellen later niet ver bij hen vandaan landen. Dan heft de dirigent zijn gezicht, en zijn donkere bos haar schudt mee, om vervolgens met een routinegebaar zijn enorme bril omhoog te schuiven. Zijn blik glijdt over het orkest terwijl hij zachtjes een maat vooraf slaat.

Nu is de beurt aan hen. Judith voelt hoe een milde voorjaarslucht, op deze prachtige veelbelovende avond van het jaarlijkse buitenconcert, over haar huid strijkt. Langzaam laat ze wat lucht tussen haar lippen ontsnappen. Het is een zonovergoten voorjaarsdag geweest. Hier in de uiterwaarden van de IJssel is de temperatuur aangenaam vergeleken bij de binnenstad.

Ze knippert met haar ogen voordat haar slanke vingers in beweging komen. Zacht, haast teder zetten de strijkers in. Adem-

benemend. Ondanks al haar spanning weet het iedere keer opnieuw iets in haar te beroeren, en net als al die andere keren glijdt na de eerste noten de spanning van haar schouders. De muziek neemt haar mee en lost haar spanning volledig op. Deze avond lijkt alles in zich te hebben wat ze als musicus verwacht. Vol overgave speelt ze haar vioolpartij.

Een groot applaus laat haar na afloop van de ouverture weten dat ze tevreden mag zijn. Vanuit haar ooghoeken ziet ze hoe Constantijn zijn duim opsteekt. Haar ogen schitteren als ze haar vriend haastig toeknipt. Het programma gaat verder. Judith ziet hoe Marie-Louise het podium op loopt. Haar hoge hakken klinken beheerst en haar zijden rok ruist vol zelfvertrouwen om haar heen. Het vioolconcert van Brahms staat op het programma. Judith slikt. Prachtig concert, om dat te mogen uitvoeren. Bijna jaloers kijkt ze naar de soliste. Ze wilde wel dat zij daar stond! Maar zover is ze nog niet. In gedachten hoort ze haar vaders stem, die al die jaren toen ze nog thuis woonde, haar docent was: jij hebt alle kansen, maak iets van je leven!

Maar eerst is de beurt aan het orkest in de uitgebreide inleiding. Aandachtig speelt ze het lyrische, haast zangerige hoofdthema van het vioolconcert. Heel even knijpen haar ogen samen als ze de tweede violen hoort weifelen. Om dan te vervolgen met het energieke en springerige neventhema. Gelukkig, de aarzeling is van korte duur. Dan plaatst Marie-Louise haar viool onder haar kin. Judith registreert iedere beweging feilloos terwijl de strijkstok haar snaren in beweging houdt. Een rilling glijdt over haar rug als ze de jonge vrouw hoort inzetten. Een moment kijkt ze opzij. Om zo quasi-improviserend het hoofdthema te kunnen omspelen! Judith neemt zich voor alles op alles te zetten voor haar vioolstudie aan het conservatorium.

‘Pauze,’ fluistert haar buurvrouw als Marie-Louise na een uitbundig applaus met een zelfverzekerde buiging het podium verlaat.

‘Drinken!’ zegt Judith schor als ze de haren van de strijkstok wat lossen draait. Dorstig voegen ze zich bij de andere orkestleden om een glas fris te kunnen bemachtigen. Zacht neuriënd wacht ze op haar beurt. Ineens voelt ze hoe iemand een arm op haar schouders legt. ‘Constantijn!’ zegt ze terwijl ze haar gezicht tot hem wendt.

Opgewonden trekt hij haar tegen zich aan als hij achter haar de rij in schuift. ‘Dit gaat prachtig, mensen,’ zegt hij ademloos.

Judith ziet hoe anderen instemmend knikken. Haar ogen knijpen nauw samen. Zij heeft wel enkele slordigheidjes gehoord. Dan schudt ze haar hoofd. ‘Een bitterlemon graag,’ bestelt ze als ze aan de beurt is.

‘Zo,’ zegt Arthur overdreven puffend en hij veegt het zweet van zijn voorhoofd met een knipoog naar Judith. ‘Daar komt een mens van bij.’

‘Zeg dat wel, ik was wel toe aan wat vocht,’ zegt Judith. Ze neemt een slokje van haar drinken en wuift zichzelf wat koelte toe. ‘Het is al warm voor de tijd van het jaar.’

‘We hebben het getroffen met het weer, weet je nog vorig jaar? Tussen de buien door konden we maar net ons programma afwerken,’ meent Ada optimistisch terwijl ze bij het groepje orkestleden komt staan.

Zachtjes stoot Judith Constantijn aan. ‘Tevreden?’ vraagt ze fluisterend.

Maar Constantijn is in gedachten verzonken. ‘Nog wat opzoeken,’ mompelt hij als hij zijn lege glas op tafel neerzet.

Voordat Judith iets zeggen kan, is hij de ruimte uit gelopen. Peinzend kijkt ze hem na. Ineens denkt ze aan hun kennismaking op die eerste lesdag aan het conservatorium. Beiden waren ze eerstejaars. Ze weet nog precies hoe hij bijna haar glas water omvergooide terwijl ze in de kantine haar broodje nuttigde. Afwezig mompelde hij ‘sorry.’ En ze had geërgerd haar wenkbrauwen opgetrokken. Maar ineens had hij zijn bruine ogen opgeslagen en haar verrast aangekeken. ‘Hé,’ zei hij verbaasd, ‘waar ken ik jou toch van?’

Hoofdschuddend gaf ze antwoord. ‘Logisch toch, we hebben net harmonieeler gehad.’

Constantijn haalde zijn schouders. ‘Sorry,’ mompelde hij nogmaals verontschuldigend. ‘Op onze kennismaking dan maar!’ zei hij terwijl er een brede grijns op zijn gezicht verscheen. Met een veelbetekenende knipoog probeerde hij het goed te maken. Dat was het begin van hun bijzondere vriendschap. Een bos kruipt uit haar nek omhoog. Een relatie voor goede en kwade tijden, tenminste wat haar betreft.

Haastig neemt Judith een laatste slok als er iemand naast haar komt staan. ‘Ben je nog op zoek naar een baantje?’ hoort ze Ada vragen.

Judith trekt haar wenkbrauwen op. ‘Hoe weet jij . . .?’

Maar Ada gaat snel verder. ‘Ben je op zoek naar een baantje?’ herhaalt ze haar vraag. ‘Misschien weet ik iets voor je.’

Judith knikt. ‘Ja, ik ben wel op zoek. De studie kost veel en ik heb absoluut geen zin om straks met een fikse studieschuld te zitten.’

‘Weet je,’ zegt Ada zacht en ze laat haar stem dalen. ‘Na de zomer heb ik een tijdelijke aanstelling als fluitdocent kunnen bemachtigen.’

‘Echt?’ Judith kijkt haar met grote ogen aan. ‘Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?’

‘Sst,’ fluistert Ada verschrikt. ‘Nog niet aan de grote klok hangen.’ Ze kijkt haastig om zich heen. ‘Maar ik kan het niet combineren met mijn werk bij Divertimento. En nu dacht ik aan jou.’

‘Aan mij?’ Werken in een muziekzaak? En wat voor zaak! ‘Wanneer?’ vraagt ze ademloos.

Ada haalt haar schouders op. ‘Als ik jou was, zou ik morgen meteen gaan praten. Vraag maar naar Johannes. Succes!’

Judith zet haar glas op een tafeltje neer. Ze wipt van haar ene voet op haar andere. Dit is een gouden kans, die moet ze grijpen! Natuurlijk gaat ze er morgen meteen achteraan. ‘Voor hoeveel uur?’ vraagt ze haastig.

‘Koopavond en een deel van de zaterdag,’ zegt Ada.

Judith wil nog meer vragen, maar de dirigent geeft het teken dat ze hun plaats weer moeten opzoeken.

‘Succes,’ zegt Ada. ‘Johannes is misschien wat wonderlijk, maar hij is een prima werkgever.’

Nog met haar gedachten bij het gesprek met Ada loopt Judith naar haar plaats in het orkest. Werken in een muziekzaak als Divertimento? Op haar netvlies verschijnt het monumentale grachtenpand waar de zaak is gevestigd. Regelmatig snuffelt ze daar in de bak met tweedehands bladmuziek. Bovendien, Johannes is een vage kennis van haar ouders. Ze tuit haar lippen. Dat baantje gaat vast goed komen!

Bij haar stoel blijft ze staan. Haar blik glijdt opzij waar de kleu-

ren in de lucht een prachtig decor voor het buitenconcert vormen. Wie weet heeft ze morgen een baan! Opgewonden neemt ze haar plaats in. Zachtjes worden de instrumenten gestemd. Vanuit haar ooghoeken ziet ze hoe ook Constantijn zijn zitplaats bij de cello's inneemt en haastig zijn stapel muziek doorbladert. Vragend kijkt ze hem aan. 'Muziek kwijt?' spellen haar lippen. Met een dikke knipoog haalt Constantijn zijn schouders op. Judith schudt haar hoofd. Het is haar een raadsel hoe hij zo nonchalant met zijn muziek om kan gaan. Zij zou knettergek worden van die stress. Nee, ze zorgt wel dat ze haar zaakjes voor elkaar heeft.

Ze zucht. Tegelijk geeft het hem zijn charme. Want op de een of andere manier komt het iedere keer weer goed. Als ze later haastig achteromkijkt, zit hij rustig klaar om met zijn cello aan het tweede deel van het programma te beginnen. Na de pauze zijn de lichtere klassieke stukken aan de beurt. Er verschijnt een kuiltje in haar wang. Meestal weet het publiek dat wel te waarderen.

Inderdaad, er lijkt geen einde aan het applaus te komen die avond. Judith schuift een loshangend plukje haar achter haar oren. Het voelt zo onwerkelijk: ze gaat staan, schudt de dirigent de hand, gaat weer zitten en het orkest speelt als toegift een Hongaarse dans van Brahms. Weer zwelt het applaus aan. Even sluit ze haar ogen en geniet. Haar ogen worden vochtig als ze ziet hoe de dirigent trots zijn orkest met een armzwaai bedankt. Haar hart bonkt met opgewonden slagen. Met glinsterende ogen kijkt ze opzij en ze ziet net hoe Constantijn zijn cello koesterend tegen zich aan trekt. Dit, dit is haar wereld!

Nog steeds in hogere sferen fietst ze later die avond met enkele orkestleden over het fietspad langs de dijk naar huis. Een frisse wind speelt met haar donkerblonde haren. De muziek zingt nog in haar lijf terwijl haar hart opgewekt de begeleiding bonkt. Naast haar fietst Constantijn. Zacht neuriet hij enkele muziekstukken. Judith glimlacht als ze ziet hoe zijn vingers op het stuur trommelen.

'Constantijn,' zegt ze zachtjes. Ze wil hem vertellen van de kans op een bijbaantje. 'Constantijn,' zegt ze, wat harder ditmaal. Maar het trommelen van zijn vingers gaat onverminderd door.

Judith haalt diep adem, ach ze weet het ook wel: zijn hoofd zit nog vol muziek. ‘Prachtige avond, mensen,’ zegt Judith terwijl ze zich half omdraait op haar fiets. ‘Horen jullie de krekels?’

Achter haar klinkt Arthurs stem nadenkend. ‘Waar zou een mens zijn zonder muziek?’

Judiths ogen beginnen te glinsteren. Zonder muziek? Dat zou ze echt niet kunnen, muziek is voor haar geest wat voedsel is voor haar lichaam. ‘Muziek is mijn alles,’ zegt ze veelbetekenend.

Achter haar grinnikt Arthur. ‘Ben jij al begonnen aan je opdracht voor muziekgeschiedenis?’

Judith knikt. ‘Ik heb voor een Zweedse componist gekozen,’ zegt ze. ‘Een vrouw,’ voegt ze er veelzeggend aan toe.

‘Ja,’ zegt Arthur plagend. ‘Jij mag in je handjes knijpen dat je anno nu leeft.’

‘Pff,’ zegt Judith. ‘Muziek is net zo goed voor vrouwen!’

Arthur grijnst. ‘Dat heb je mij ook niet horen tegenspreken.’

Ongemerkt zijn ze bij de rand van de stad aangekomen. Daar splitst het groepje studenten. Judith en Constantijn fietsen samen naar de studentenwijk in het noordelijk deel van de stad, terwijl de anderen hun huisvesting in het centrum opzoeken.

‘Tot volgende week op de repetitie!’ roept ze hen na. Dan kijkt ze peinzend opzij, waar Constantijn hun vertrek niet eens lijkt op te merken. Judith haalt haar schouders op. Dan niet. Hoe irritant ze zijn gedrag soms ook vindt, het hoort nu eenmaal bij Constantijn. Zijn lijf zit nog vol met muziek. Straks heeft hij vast meer ruimte in zijn hoofd. Glimlachend luistert ze terwijl hij een tweede stem improviseert. In een kalm gangetje fietsen ze door de stad. Het is rustig op dit tijdstip, haast ongemerkt bereiken ze de Acacialaan. Op de kruising naar de Dahliaweg is het drukker, het verkeerslicht springt op rood. Judith legt haar hand op het stuur van Constantijn.

‘Ga je nog mee?’ vraagt ze.

Constantijn kijkt op. ‘Hm,’ zegt hij. ‘Ik wilde eigenlijk op tijd naar huis.’

‘Echt niet even een biertje?’ probeert ze nog. Het stoplicht springt op groen.

Maar Constantijn schudt zijn hoofd. ‘Nee,’ zegt hij na een korte aarzeling voor zijn doen stellig. Met zijn vingers geeft hij een rof-

fel op zijn oude fiets, om vervolgens met een sprong zijn barrel weer in beweging te zetten.

Judith likt. Haar ogen dwalen door de straat met hoge flats. Turend telt ze verdiepingen van de achterste flat. ‘Tot ziens dan maar,’ doet ze luchtig als ze bij haar studentenappartement aankomen. Het zadel van haar fiets kraakt als ze afstapt. Langzaam loopt ze naar de stoep. Daar kijkt ze nadenkend achterom. Groetend steekt ze haar hand op. ‘Doeg,’ roept ze nogmaals. Verontschuldigend hoort ze hem iets van een groet mompelen.

Pas als ze Constantijn de bocht om ziet gaan, dringt tot haar door dat hij geen enkele reden heeft gegeven. Traag laat ze haar vioolkoffer van haar schouder glijden om in haar tas de sleutel van de studentenflat op te zoeken. Gewoontegetrouw, in het voorste vakje. Peinzend steekt ze hem in het aluminium veiligheidsslot en ze draait de sleutel om.

Met een diepe teug zuigt ze de frisse avondlucht op. Kom, waar maakt ze zich druk om. Constantijn draait wel weer bij. Ze laat haar humeur niet verpesten. Wat een avond, en morgen gaat ze eerst achter dat baantje aan!

Haastig loopt ze naar boven, haar pumps klinken hol in het trappenhuis. Zelfs na zo’n veelbelovende voorjaarsdag hangt er een mufte geur in het gebouw. Judith is er inmiddels aan gewend. Net als die knipperende lamp in het portaal bij hun voordeur die al maanden laat weten aan vervanging toe te zijn. Hoe vaak heeft ze de huisbaas al gebeld? Judith haalt haar schouders op. Alles went tenslotte, zelfs het wonen in een rommelig studentenhuis. Bovengekomen hijgt ze licht als ze in het halfdonkere portaal de deur opent. Binnen is het stil en donker. Judith zucht. De overgang van het buitenconcert naar haar kamer is groot. Nu Constantijn het laat afweten, hoopt ze dat een van haar huisgenoten wel zin in een glaasje heeft. Maar nee, geen huisgenoten vanavond. Dan niet. Wacht, ze kan wel even een Facebookberichtje plaatsen. En ze duwt de deur van haar kamer open.

Op haar bureau wacht een stapel muziek. Ze herinnert zich haar belofte aan Annelinde om naar eenvoudige duetten te kijken, die ze samen kunnen spelen tijdens de vioolles die ze het meisje geeft. Met een kreun grijpt ze naar haar voorhoofd. Hoe kon ze dat nou vergeten?

Dan kruipt er aarzelend een glimlach over haar lippen. Nu Constantijn en haar huisgenoten het laten afweten, heeft ze er mooi de tijd voor. Facebook kan wel wachten.

Pff, ze heeft het warm. Met een stapel muziek in haar handen loopt ze naar het raam. Het roestige raamscharnier piept als ze wat frisse lucht binnen wil laten.

Nu eerst die schoenen! Ze laat zich met de stapel muziek op haar bed zakken en grijpt naar haar rechtervoet. Ze bukt zich om de riempjes van haar hooggehakte pumps los te gespen. Pijnlijk wrijft ze over haar rood geworden tenen, met haar andere voet schuift ze haar concertemplaren met de hoge hakken onder het bed. Opperuimd.

Van buiten dringen stadsgeluiden naar binnen. Een bus remt af voor de kruising. Een auto toetert. Zelfs nu nog bruist de stad. Het verdrijft de stilte op haar kamer. Glimlachend pakt Judith de stapel bladmuziek en laat de papieren door haar vingers glijden.

Ziezo, bedenkt ze een paar minuten later en ze houdt een oud muziekboekje omhoog. Hebbes! Daar staan zeker geschikte duetten in voor Annelinde. Teverden legt ze het boek bij haar tas. Morgen snel een kopietje maken. Daar zal het meisje blij mee zijn.

Op haar blote voeten loopt ze neuriënd naar de koelkast. De gedachte aan Constantijn duwt ze resoluut weg. Met een zwaai opent ze de deur van de koelkast, en ze neemt er een pak fris uit en schenkt een glas vol. Staande aan het aanrecht drinkt ze het in een keer leeg. Zonder nadenken vult ze het opnieuw en ten slotte loopt ze naar de gezamenlijke woonkamer. Beneden rijdt een auto langzaam door de straat. Ze luistert, maar het blijft stil in het trapenhuis. Op de oude leren bank laat ze zich zakken, ze schikt wat kussens in haar rug. Lui legt ze haar benen languit. Zo, wat een avond!

Opnieuw laat ze het optreden aan haar geestesoog voorbijtrekken. Het buitenconcert. Het sprankelende, overweldigende gevoel in haar lijf keert terug. Alsof ze de hele wereld aankan! En natuurlijk het gesprek met Ada. Judith tuit haar lippen: kans op een baantje. En wat voor een! Morgen echt achteraan, die kans kan ze niet laten lopen.

En dan nog Constantijn. Een zucht ontsnapt haar. Zal ze hem

nog een appje sturen? Ze hengelt haar telefoon naar zich toe. Een blik op het scherm vertelt haar dat het nog niet eens zo laat is. Kan nog best. Haar vingers beroeren het scherm van haar iPhone. *Slaap lekker schat. Morgen lunchen in het park?* Als haar telefoon stil blijft, schuift ze hem teleurgesteld aan de kant en ze laat haar hoofd op een kussen zakken.

Maar als een paar minuten later laat een licht trillen haar laat weten dat er een berichtje binnenkomt, schiet ze overeind. Constantijn?

Hé, mompelt ze dan verbaasd. Ze spert haar ogen wijd open. Karin? Dat is lang geleden!

Het lijkt eindeloos lang geleden dat ze haar drie jaar oudere nichtje voor het laatst gezien en gesproken heeft. Was het niet op haar bruiloft? Judith laat haar ogen over het scherm gaan. Een uitnodiging, ziet ze. *Heb je zin om eens een weekendje te komen?* mailt ze. Een weekendje naar Karin, mompelt Judith verrast terwijl ze denkt aan al hun logeerpartijen in hun vroege jeugdijaren. En ze leest verder. *Hoogste tijd, meid, dat je Boaz komt bewonderen. Hij groeit als kool.* Judith grinnikt, ze ziet het al voor zich. Een kleine, parmantige dreumes tussen de koolvelden. En Karin op haar klompen met een wapperende zakdoek om haar haren geknoopt.

Judith schudt haar hoofd. Nee, dat gelooft ze niet, een boerin zal Karin nooit worden. Toch lijkt ze zich prima te redden op het platteland. Tenminste, als Judith de verhalen van haar moeder mag geloven. Er verschijnt een denkrimpel in haar voorhoofd. Een weekendje naar het platteland? Nee, als ze heel eerlijk is ziet ze dat niet zo zitten. Bovendien heeft ze zo haar bezigheden. Helemaal als ze straks een baantje heeft. En ze legt haar telefoon aan de kant. Toch laat het berichtje van Karin haar niet los. Hoe is het mogelijk dat Karin, opgegroeid in een stad, zich zo thuis lijkt te voelen op de boerderij van haar man Peter?

Brr, niets voor haar. In de stad voelt zij zich als een vis in het water. Haar dagritme zit tegenwoordig boordevol met eindeloze oefeningen op haar viool, het voorbereiden van haar lessen op het conservatorium, haar contacten met medestudenten, sinds kort haar vioolles aan Annelinde en nu dus misschien een baantje bij Divertimento. Zelfs haar moeder klaagde laatst dat ze haar enige

dochter zo weinig zag. Judith haalt haar schouders op. In de stad voelt zij zich gewoon thuis.

Geheel volgens haar planning is de volgende dag gevuld met de dagelijkse routine van studeren op haar viool en het volgen van de lessen op het conservatorium. Al kan de dag Judith ditmaal niet snel genoeg voorbijgaan. Stel je voor dat Ada ernaast zit en een ander haar voor is. Zou het echt wel wat voor haar zijn?

Na de laatste les haast ze zich om achter het baantje aan te gaan. Even heeft ze overwogen om telefonisch alvast wat informatie in te winnen. Maar nee, gewoon ernaartoe gaan lijkt haar beter. Ze keurt haar outfit. Met zorg heeft ze die morgen haar kleding gekozen, in haar donkerblauwe gestreepte mouwloze jurkje met een platte schoen weet ze zich netjes en verzorgd, maar ook weer niet té. Nu kan ze van het conservatorium direct door. Het scheelt haar een hele fietstocht. Zowel het conservatorium als de muziekwinkel bevinden zich in de oude binnenstad.

Opgewekt fietst Judith naar de muziekzaak. Net als gisteren laat de zon zich van zijn goede kant zien. Judith heeft de mouwen van haar vestje luchtig opgerold. Zo, kom maar op met de zomer!

Grinnikend fietst ze de brug over, slaat rechtsaf en fietst langzaam de Oude Gracht op. Haar hart begint steeds sneller te slaan. De gedachte dat ondanks Ada's tip, er misschien ook wel andere kandidaten zijn, overschaduwet haar. Ondanks het voorjaarszonnetje kruipt er een rilling over haar rug. Dan recht ze haar schouders, immers: wie niet waagt, die niet wint!

Zorgvuldig plaatst ze haar fiets op de daarvoor bestemde plaats. Als ze de winkel betreedt, klingelt er een ouderwets belletje. De oude eikenhouten vloer kraakt als ze naar binnen loopt. Het is rustig, ziet ze in één oogopslag. Op de achtergrond klinkt zacht een vioolconcert van Vivaldi. Om haar heen staan diverse instrumenten in vitrinekasten. Achter in de winkel kijkt een moeder met haar dochter bij de gitaren. Een jongeman bladert rustig in een muziekboek. Maar de eigenaar ziet ze niet. Bij de kassa blijft Judith staan, een warme blos kruipt omhoog. En nu?

Dan zwaait aan de zijkant van het pand een deur open. Judith kijkt verrast, die doorgang had ze nog niet eerder opgemerkt. Een oudere man loopt binnen. 'Nee meneer, dat andere deel heb ik

niet op voorraad. Maar we kunnen het natuurlijk altijd voor u bestellen.' De stem klinkt beschaafd.

Judiths kaakspieren ontspannen. Dat moet Johannes zijn. Judith doet aarzelend een stapje opzij. Zo onopgemerkt mogelijk probeert ze de man in zich op te nemen. Hij heeft een sympathiek gezicht, en ondanks zijn nonchalant ogende kleding is hij zeker geen alledaagse verschijning. Hij heeft iets artistieks over zich. Wellicht de vorm van zijn gezicht? Zijn grijze haren die een tikje aan de lange kant zijn of misschien zijn verzorgde handen? Judith weet het niet. Ze steekt haar kin naar voren; wel weet ze dat ze er alles aan wil doen om dit baantje te bemachtigen.

Als Johannes de bestelling van de jongeman heeft genoteerd, kijkt hij haar vragend aan. 'Wat kan ik voor jou betekenen?' vraagt hij vriendelijk. Zijn donkere ogen kijken haar doordringend aan. 'Wacht eens, ken ik jou niet ergens van?'

Judith haalt haar schouders op. 'Mijn ouders...' begint ze.

'Esmee en Ard,' zegt hij dan. 'Nu zie ik het! Hoe gaat het met je ouders? Het is zo'n tijd geleden dat ik ze heb gesproken. Je vader nog altijd druk met de muziek?'

'Hm,' aarzelt Judith. Om nu een heel verhaal over haar vader te houden... Haar schouders maken een schokkende beweging. Hoewel? Als het haar een baantje oplevert.

'Ach nee,' gaat Johannes verder. 'Vergeef het een oude man. Wat moet de jeugd met sentimentele verhalen over vroeger. Vertel me, jongedame, wat kan ik voor je doen?'

Een glimlach kruipt over Judiths gezicht en ineens glijdt de spanning van haar schouders. Met heldere stem geeft ze antwoord. Nu of nooit. 'Eigenlijk kom ik vragen of u een baantje voor me heeft nu Ada ermee stopt.'

Opnieuw kijkt Johannes haar opmerkzaam aan. 'De dochter van Esmee en Ard,' mompelt hij.

Haar spanning keert terug. Onder zijn stilzwijgende blik voelt ze zich ongemakkelijk. Haar kaken klemmen zich op elkaar, haar vingers friemelen nerveus aan de stof van haar jurk. Het lijkt of zijn donkere ogen dwars door haar heen kunnen kijken.

'Hm,' zegt Johannes hoofdschuddend en hij aarzelt een moment. 'Het is een beetje ongebruikelijk zo, maar vertel eens. Wat wil je in het leven bereiken?'

Met grote ogen kijkt Judith hem aan. Deze vraag had ze niet verwacht, eerder een hele lijst aan vragen over haar opleiding of de vraag waarom ze deze baan zo graag wil. Maar deze haast filosofische vraag?

Johannes echter lijkt haar gedachten te kunnen lezen. ‘Als je een moment geduld hebt, dan help ik deze klant,’ zegt hij, wijzend naar een ouder echtpaar dat net binnen is gekomen. ‘Met een beetje geluk, heb ik daarna meer tijd voor een gesprek.’

‘Natuurlijk,’ zegt Judith haastig. ‘Ik kijk met plezier nog wat rond.’ Bovendien kan ze over zijn vraag nadenken. Wat wil ze bereiken? Eigenlijk ligt het antwoord voor de hand: de top! Daar heeft ze alles voor over. Maar of dat nou een antwoord is waar deze Johannes op zit te wachten? Peinzend kijkt Judith de winkel rond. In een muziekwinkel werken is voor haar slechts een tussenstation. Een manier om haar doel te bereiken.

‘Loop maar mee,’ zegt Johannes als het oudere echtpaar de winkel heeft verlaten. Hij gaat haar voor naar een kleine ruimte achter de winkel. ‘Ben je bang voor honden?’ vraagt hij terloops.

Judith schudt haar hoofd. Bang is een groot woord.

‘Dit is Bach,’ zegt hij, en hij wijst naar een grote herdershond op een oud kussen. Met gesloten ogen ligt het dier voor het grote raam.

‘Dag Bach,’ zegt Judith met een aarzelende lach.

‘Hij doet niets, tenminste zolang je hem met rust laat,’ zegt Johannes geruststellend.

Judith glimlacht. Dat scheelt dan weer!

‘Toch een beetje bang?’ vraagt Johannes met opkrullende mondhoeken.

Judith schudt geërgerd haar hoofd. Is ze zo’n open boek?

‘Maar,’ gaat Johannes verder. ‘De andere kant is dat hij wel degelijk zijn mannetje staat.’ Bach opent zijn ogen en laat een licht gegrom horen. Grinnikend schuift Johannes enkele stapels muziek aan de kant op de tafel en gebaart haar plaats te nemen. ‘Rustig maar, Bach, niets aan de hand.’

Judith knippert met haar ogen. Nerveus friemelen haar vingers aan de rits van haar tas. Een hond in de winkel, waarom heeft Ada dat niet verteld? Pas als de hond zijn ogen weer sluit en blijft liggen waar hij ligt, durft Judith plaats te nemen.

Tegenover haar gaat Johannes met een grijns zitten. ‘Echt waar,’ verzekert hij nogmaals. ‘Zolang je geen kwaad in de zin hebt, is het een schat van een beest.’ Om in één adem te vervolgen: ‘Wat doe je voor opleiding?’

‘Conservatorium derdejaars,’ zegt ze en ze probeert zo zelfverzekerd mogelijk te klinken. Maar haar blik glijdt naar buiten. Op de binnenplaats ziet ze hoe een musje een korstje brood oppeuzelt.

Johannes knikt. ‘Dacht ik wel.’ Dan zwijgt hij.

Judith aarzelt. Het gesprek loopt zo anders dan ze verwachtte. Stel je voor dat de baan haar neus voorbijgaat. Ze gaat rechtop zitten. ‘Verder ben ik concertmeester van het IJsselsymfonieorkest. En geef ik les aan enkele leerlingen,’ somt Judith op.

‘Zo,’ zegt Johannes en hij strijkt met zijn vingers door zijn grijze haren. ‘Een drukbezette jonge vrouw. Ik neem aan dat je ook de nodige tijd aan je studie wilt besteden.’

‘Natuurlijk,’ verzekert Judith hem haastig. ‘Kwestie van goed timemanagement. En doelen stellen.’

Johannes haalt zijn schouders op. ‘Wat verwacht je van dit baantje?’ vraagt hij dan.

‘Geld verdienen om mijn studie te bekostigen en werkervaring opdoen,’ begint ze. ‘Staat tenslotte mooi op mijn cv.’

‘Ho,’ zegt de oude man tegenover haar lachend. ‘Ik hoor het al, je bent een gedreven jongedame. Daar zal je vader trots op zijn.’

Judiths gezicht betreft. Haar vader laat ze er maar liever buiten. Dan tovert ze haar glimlach weer tevoorschijn. ‘Het lijkt me geweldig om in zo’n prachtige zaak te mogen werken.’

De bel van de winkel klingelt. Johannes komt overeind. ‘Heb je nog tijd?’ vraagt hij als hij naar de winkel loopt.

Judith knikt. Natuurlijk, voor een baantje als dit maakt ze alle tijd. Als de tussendeur in het slot valt, slikt ze haar twijfel weg. Ze schuift wat onrustig op haar stoel. En ze kijkt naar de stellingkasten achter het bureau. Stapels met muziek liggen er op alfabetische volgorde. Dan glijdt haar blik naar het slordige bureau van haar wie weet toekomstige werkgever. Ze bijt op haar lip, ze hoopt het zo! Maar Johannes’ vragen maken haar onrustig. Ze heeft geen flauw idee wat hij ervan vindt. Met een zucht recht ze haar schouders. Kom op, een kans als deze wil ze niet laten schieten. Haar

blik glijdt verder. Naast de telefoon staat een klein fotolijstje met een afbeelding van een knappe jonge vrouw. Judith tuurt, maar ze herkent haar niet. Opnieuw schuift ze onrustig heen en weer. Het duurt lang. Hoe laat zou het zijn? Judith aarzelt. In haar handtas heeft ze haar telefoon. Wacht, ze kan best haar berichten checken, gebruikt ze haar tijd tenslotte nuttig. Net als ze met haar hoofd naar de grond duikt om haar tas te pakken, gaat de deur weer open.

‘Sorry,’ zegt de oude man opgewekt. ‘De klant is koning! Maar om op ons gesprek terug te komen: als je dit formulier voor me wilt invullen, dan moeten we het maar eens proberen.’

Judiths mond valt open van verbazing. Zo’n vreemd sollicitatie-gesprek heeft ze nog nooit gevoerd.

‘Vul je gegevens maar in,’ zegt Johannes terwijl hij haar vriendelijk toeknikt. ‘Bij het aannemen van personeel geef ik mijn gevoel voorrang.’ En met een knipoog voegt hij daaraan toe ‘Mijn mensenkennis heeft me tot nog toe nooit bedrogen. Wat jij, Bach!’

Zacht jankend heft Bach zijn kop omhoog. ‘Nee, Bach,’ zegt Johannes. ‘Het is nog geen tijd voor ons dagelijkse rondje.’ En hij geeft het dier een vriendelijke aai over zijn kop. ‘Eerst moeten we Judith wegwijs maken.’

‘Ik ga mijn best doen,’ stamelt Judith.

‘Maar doe me een plezier,’ zegt Johannes terwijl hij naar haar telefoon wijst. ‘Geen berichtjes tijdens werktijd. Ook niet als het rustig is in de winkel en je niets omhanden hebt.’

Een rode kleur kruipt uit Judiths nek omhoog. ‘Nee, dat spreekt voor zich,’ zegt ze haastig.

Johannes staat op. ‘Kun je volgende week beginnen?’

‘Uiteraard!’ juicht haar stem beheerst, maar het liefst zou ze de winkel huppelend verlaten. Deze felbegeerde baan is voor haar!

Peinzend kijkt Johannes hoe de jonge vrouw het pand verlaat. ‘Streven naar een succesvol leven is anders dan een vruchtbaar leven,’ mompelt hij zachtjes. Haar gedrevenheid doet herinneringen ontwakken aan een periode waar hij maar liever niet te veel aan denkt. Met gesloten ogen leunt hij tegen het kozijn. Zijn mond vormt een smalle streep. Dat is geweest!

Als hij zijn ogen opslaat, ziet hij hoe haar felgekleurde tas onhandig aan haar schouders bungelt terwijl ze haar fiets van het slot haalt. Peinzend strijkt zijn hand door de grijs geworden haren. Met haalbare doelen stellen is niets mis, probeert hij zichzelf te overtuigen. Maar wel als het al het andere gaat overheersen. Terwijl zijn ogen haar volgen als ze haar fiets met een flinke zwaai in beweging zet, trekt er een koude rilling over zijn rug. Nog een keer kijkt ze achterom en dan fietst ze weg. In gedachten verzonken blijft Johannes in de deuropening staan. Tsjonge, een dochter van Ard en Esmee bij hem in de zaak?

Pas als aan de overkant van de gracht de kledingrekken van boetiek Unique naar binnen worden gereden, schrikt hij op. Aarzelend. Heeft hij er goed aan gedaan? Aan de ene kant ergerde hij zich aan haar koele, zelfverzekerde houding. Tegelijk viel hem het nerveuze gefriemel met haar vingers op. Hij wilde haar peilen. Was die koele zelfverzekerdheid alleen maar een laagje aan de buitenkant of niet?

Dan glijden zijn gedachten alsnog naar het verleden, naar Ard en zijn hang naar carrière. Als studiegenoten hadden ze veel samen opgetrokken, maar dat verwaterde toen bleek dat Ester en Esmee absoluut niet met elkaar overweg konden. Zijn Ester. Hij sluit zijn ogen. Zijn gezicht verkrampt als hij aan zijn vrouw denkt. Hij mist haar. Nog steeds.

Ineens voelt hij hoe een natte hondensnuit aan zijn hand likt. Johannes kijkt omlaag.

‘Bach,’ zegt hij knipperend met zijn ogen. ‘Haal mij maar uit het verleden. Ik sluit de zaak, dan gaan we een blokje om. Jammer om het prachtige voorjaarsweer aan ons voorbij te laten gaan.’ Vijf minuten later ademt hij, met een uitgelaten Bach naast zich, een

heerlijke frisse lentelucht in. Meesjes laten uitbundig van zich horen. Ze verdrijven zijn melancholie.

In het ruime recent opgeknapt appartement boven de muziekzaak bereidt hij die avond zijn warme maaltijd. Niet dat hij er zoveel werk van maakt. Maar iedere dag probeert hij er wel voor te zorgen dat hij zijn portie vitamines binnenkrijgt. Terwijl hij in de keuken bezig is, verorbert Bach zijn maaltijd, gulzig als altijd. Zelf neemt hij een halfuurtje later plaats aan de kleine, vierkante uitklaptafel in de keuken. De wandeling met Bach heeft hem hongerig gemaakt. In korte tijd eet hij zijn bord leeg, om vervolgens gewoontegetrouw de oude bijbel van de boekenplank te nemen ter afsluiting van zijn eenvoudige maaltijd. Hij laat de woorden binnenkomen en vouwt dan nederig zijn handen. *Here ontferm u!* mompelt hij zachtjes. Dan staat hij op, ruimt af en zet de vuile vaat in de afwasser.

Ten slotte neemt hij met zijn krant op het balkon in het avondzonnetje plaats. Daar komt een mens van bij, na een dag hard werken! Met een glimlach bladert hij door de krant. Ineens wordt zijn aandacht getrokken door een kop. *Perfectie accepteert geen fouten.* Hij knippert eens met zijn ogen voordat hij begint te lezen over studenten met een burn-out. Studenten? Aan het begin van je leven, opgebrand? Hij slikt. Over een burn-out kan hij helaas maar al te goed meepraten. Aarzelend strijkt zijn hand over de kop van Bach. Met vallen en opstaan heeft hij zijn weg moeten vinden. Ineens verschijnt Judith op zijn netvlies. Haar gedrevenheid om iets van haar leven te maken. Hij miste bij haar een balans. Er is meer in het leven dan carrière alleen. Haar beeld vervaagt en ineens verschijnt Ester haarscherp. Ester, zijn grote liefde. Hij herinnert zich haar vermogen om te relativiseren, haar hartelijkheid om een thuis te scheppen. Haar gastvrijheid zorgde ervoor dat vrienden zich welkom voelden en veelvuldig over de vloer kwamen. Van haar leerde hij liefde uitdelen aan mensen om je heen. Het leven lachte hen toe. Tot die ongeneeslijke ziekte zich bij haar openbaarde.

Er kruipt een rilling over zijn rug. Langzaam wordt hij meegezogen in de draaikolk van herinneringen. Die eerste periode na haar overlijden. Zijn allesomvattende verdriet. Hoe hij in die tijd ontdekte dat werken als een verdoving werkte. Zo wist hij het

gemis te onderdrukken zodat er geen ruimte was voor andere gedachten. Zijn werk slokte hem steeds meer op. De zaken gingen uitstekend: werk werd, ondanks goedbedoelde adviezen van zijn omgeving, het enige wat nog voor hem telde. Tot op een gegeven moment zijn lichaam niet meer in staat was om de simpelste handelingen te verrichten. Nauw knijpt hij zijn ogen samen. Burn-out, stelde de huisarts vast. Therapeutische gesprekken en eendloze wandelingen hebben hem er ten slotte weer bovenop geholpen. Jaren heeft het hem gekost om een nieuwe balans te vinden, een evenwicht waarin ook ruimte was voor het verdriet om Ester. En aandacht voor andere zaken dan werk alleen. Johannes zucht. Het beeld van Judith komt weer in zijn gedachten. Iets in haar blik raakte hem. Hij schudt zijn hoofd. Wellicht is hij een oude, sentimentele dwaas.

Hij huivert, de zon is achter de gebouwen verdwenen. Een lange avond ligt gapend voor hem. Bruusk staat hij op, zijn tuinstoel kraakt bedenkelijk. De stroom herinneringen blijft maar komen. Hij kreunt. Niet nu. Waarom?

Zijn ogen glijden naar het straatbeeld dat beneden aan hem voorbijtrekt. Een auto toetert. Iemand stapt uit en neemt afscheid. En ineens weet hij wat hem te doen staat: uitwaaien op zijn racefiets. En op de terugweg bij Lucas en Ine langs. Verzekerde zijn broer niet bij zijn laatste bezoek opnieuw hoe welkom hij te allen tijde is?

Een uurtje later rijdt hij de straat in van de buitenwijk waar zijn broer en diens vrouw een ruime twee-onder-een-kapwoning bewonen. Als hij zijn fiets tegen de zijkant van het huis plaatst, komt Ine aanlopen.

‘Ha Johannes,’ begroet ze hem met een kus. ‘Je komt als geroepen!’

Johannes kijkt haar vragend aan. ‘Hoezo?’

‘Loop maar achterom, dan zie je het wel,’ zegt ze met een lach terwijl ze weer naar binnen gaat.

Met opgewekte passen loopt Johannes achterom. De fietstocht heeft hem goedgedaan. Daar ziet hij hoe Lucas met een enorme conifeer worstelt. ‘Ha broer!’ roept hij hem lachend toe. ‘Hulp nodig?’

Grijnzend veegt Lucas het zweet van zijn voorhoofd. ‘Zo zou je het kunnen noemen,’ zegt hij licht hijgend. ‘Die coniferen moeten eruit. Er komt een nieuwe schutting.’

Johannes houdt zijn hoofd schuin. Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes. ‘En dat klusje dacht je in je eentje te klaren?’

Lucas mompelt iets. ‘Zoiets ja.’

Johannes’ mondhoeken krullen omhoog. ‘Kom, broer, waar wachten we op?’ Hij stroopt de mouwen van zijn vest op om aan de slag te gaan.

Puffend staan de broers een halfuurtje later bij het gapende gat van de conifeer te kijken als ze Ine horen roepen.

‘Tijd voor koffie?’ vraagt haar heldere stem.

Lachend kijkt Johannes naar Lucas. ‘Dat lijkt me geen slecht plan. Of heb je nog andere karweitjes in de aanbieding?’

Lucas kijkt hem vragend aan, voordat hij hijgend zijn hoofd schudt. ‘Nee, na deze reus ben ik er voor vandaag wel klaar mee. Bovendien begin ik mijn spieren te voelen.’

Johannes knikt. ‘Het is tenslotte niet ons dagelijkse werk.’

‘Als je dat maar weet, broer! Trouwens, wat brengt jou hier op deze avond?’ vraagt hij als ze over het tuinpadje naar de keuken-deur lopen.

Johannes zwijgt. Zijn schouders schokken. ‘Thuis kwam het verleden op me af,’ verklaart hij schor.

‘Daar doe je wijs aan!’ Hij geeft zijn broer meelevend een klop op de schouder. ‘Hoogste tijd voor een kopje koffie. Als ik het goed heb, heeft Ine vanmiddag een nieuw recept uitgeprobeerd.’ Hij wrijft eens veelzeggend over zijn zichtbaar dikker wordende buik.

‘Koffie, mannen,’ zegt Ine als de broers de keuken in lopen.

‘Dank je, Ine,’ zegt Johannes warm. ‘Daar was ik wel aan toe.’

‘Anders ik wel,’ zegt Lucas terwijl hij het zweet van zijn voorhoofd veegt.

‘Is het gelukt?’ vraagt Ine vriendelijk als ze de mannen een geurige schaal met versgebakken appelcake uitnodigend voorhoudt.

Lucas knikt. ‘Morgen kan de schutting geplaatst worden.’ Hij neemt een royale plak van de cake. ‘Ruikt heerlijk!’

Haar ogen lichten op. ‘Fijn. Altijd afwachten als je een nieuw recept uitprobeert.’

Johannes roert in zijn koffie, de woorden glijden langs hem heen.

Ine kijkt hem peinzend aan. 'Hoe is het, zwager?'

Johannes kijkt op. 'Ach,' zegt hij. Dan zwijgt hij weer.

Ine schuift de schaal met cake over de eikenhouten keukentafel. 'Nog een plakje?'

Johannes schudt zijn hoofd.

'Lastige klanten te woord moeten staan?' vraagt Lucas en hij geeft zijn vrouw een veelzeggende knipoog.

Johannes schudt zijn hoofd. 'Sorry,' mompelt hij als hij zich bewust wordt van Ines vragende blik. Aarzelend kruipt een lach over Johannes' gezicht. 'Ken je Ard en Esmee nog?' vraagt hij ineens.

Lucas schiet overeind. 'Ard?' zegt hij verbaasd. 'Die lange jongen met dat zwarte brilletje?'

Johannes knikt. 'Die ja.'

'Daar heb je toch samen mee gestudeerd?'

'Zijn dochter stond vanmiddag bij me in de winkel.'

Ine schudt haar hoofd. 'Zegt me allemaal niets, jongens. Zal ik nog maar een bakje inschenken?' Ze loopt naar het koffiezetapparaat om de kan te pakken.

'En?' vraagt Lucas belangstellend. 'Leek ze op d'r vader?' Hij neemt een slok van zijn koffie.

Johannes haalt zijn schouders op. 'Ik weet het niet.' Hij wacht een moment voordat hij verdergaat. 'Een zelfverzekerde jongedame en toch ook weer niet,' vervolgt hij raadselachtig. Opnieuw vullen de herinneringen zijn geest.

Lucas kijkt zijn broer opmerkzaam aan. 'Heb je Ard nog wel eens gesproken dan?'

Langzaam schudt Johannes zijn hoofd. 'Ach, je weet hoe dat gaat. Ester en Esmee lagen elkaar niet.'

Er verschijnt een denkrimpel op Lucas' voorhoofd. 'Was er toen niet iets met jullie afstudeerproject?'

Heel even flitsen Johannes' ogen fel, maar dan geeft hij rustig antwoord. 'Dat is geweest, Lucas.'

Lucas haalt zijn schouders op. 'Wat kwam ze doen?'

Johannes zucht. Het onrustige gevoel komt terug. Nerveus laat hij zijn lepeltje in zijn kopje dansen. Voor de zoveelste maal vraagt

hij zich af: heeft hij er goed aan gedaan om haar een baan aan te bieden?

‘Is het gelukt met de coniferen?’ hoort hij Ine vragen.

Dankbaar grijpt hij het andere onderwerp aan. ‘Volgens mij heb jij binnenkort je nieuwe schutting staan!’ doet hij opgewekt.

Lucas trommelt met zijn vingers op tafel. ‘Komt goed! Heb je zaterdag tijd om te helpen?’

Maar Johannes schudt zijn hoofd. ‘Nieuw personeel,’ zegt hij dan. ‘Eerst eens kijken hoe dat gaat.’

‘Kom dan ’s avonds een hapje mee-eten,’ zegt Ine. ‘Kun je het resultaat bewonderen.’

Johannes kijkt haar waarderend aan. ‘Goed plan!’ Met een knipoog vervolgt hij: ‘Ik zal er een kritische blik op werpen.’

‘Alsof het daar anders van wordt,’ spot Lucas goedmoedig. ‘Goed is voor ons genoeg.’

‘Hm,’ mompelt Johannes met een scheve blik. ‘Dat is me inmiddels wel bekend.’ En hij geeft Ine een knipoog als hij ziet hoe ze hen vragend aankijkt. Immers, wat heeft hij die realistische kijk van zijn broer leren waarden in het verleden!

Met een hartelijke groet stapt Johannes een halfuurtje later weer op zijn racefiets. Een frisse wind blaast hem toe. Het bezoek heeft hem goedgegaan. Opgewekt plaatst hij een kwartiertje later zijn fiets in het halletje achter in de winkel en hij loopt de trap op naar zijn appartement. ‘Zo, Bach, dat heeft het baasje goedgegaan,’ zegt hij als hij naar binnen loopt. Liefdevol aait hij het dier over zijn kop. ‘Nu jij nog een rondje en dan kunnen we de dag afsluiten!’

Judith moet leren omgaan met het perfect imperfecte leven.

De getalenteerde derdejaars vioolstudente Judith zet alles op alles om beroemd te worden. Haar ouders hebben haar altijd erg gestimuleerd om met muziek bezig te zijn. Haar vader is directeur van de plaatselijke muziekschool en vindt dat zijn dochter alle kansen moet grijpen. Ook Judith zelf is zeer gedreven om haar doel te bereiken. Het enige wat haar in de weg staat, tegenstrijdig genoeg, is haar perfectionisme.

Gea Veldkamp schreef met *Haar eigen melodie* een ontroerende roman waarin het instrument centraal staat dat ze zelf ook bespeelt: de viool. Eerder verschenen van haar de romans *Twinkellicht* en *Verbonden met jou*.

Z&K

ISBN 978 94 0191 140 5 NUR 344

9 789401 911405

www.romanserie.nl